

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΓΡΑΠΠΑ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΣΓΡΑΠΠΑ 2006

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ
ΤΗΣ ΟΡΑΜΑΤΙΣΘΕΙΣΗΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ ΝΙΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΚ ΘΑΝΟΥ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΓΡΑΠΠΑ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ (ΘΕΜΕΛΗ)**

**υπό ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΙΕΡΕΜΙΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΛΑ
ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ ΣΓΡΑΠΠΑΣ**

ΣΓΡΑΠΠΑ 2006

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ - ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ - ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ

Τὰ ἐνταῦθα δημοσιευμένα Ἀπολυτίκιον, Κοντάκιον καὶ Μεγαλυνάριον τῆς εὐρέσεως τῆς Ἱ. Εἰκόνης Παναγίας Σγράππας ἐποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας Χρυσοστόμου (Θέμελη) κατὰ μῆνα Ἰούλιον τοῦ 1970.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος Γ' Μέγαν εὔρατο

Μέγα εὔρατο Πυλία κλέος,
τὴν εἰκόνα σου, ἀγνή Παρθένε,
ὑπὸ τὴν γῆν κρυπτομένη καὶ μένουσαν
φανερωθεῖσαν δὲ ταύτην ἐν θαύμασι,
λαὸς πιστὸς ἐορτάζει τὴν εὔρεσιν.
Ὅθεν, Ἄχραντε, δώρησαι τὰ ἐλέη σου,
πᾶσι τοῖς ἀνυμνοῦσι σε.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Ἦχος Δ' Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

Εἰκὼν ἀγία Ζωοδόχου Παρθένου,
φανερωθεῖσα θαυμαστῶς ἐπ' ἐσχάτων,
χάριν καὶ ἔλεος παρέχει τοῖς πιστοῖς,
ἅπασιν τοῖς σπεύδουσι ἐν τῇ Σγράππᾳ Πυλίας,
ἐνθα καὶ ἡ εὔρεσις εὐσεβῶς ἀνυμνεῖται,
ὑπὸ χειλέων πάνυ εὐλαβῶν
ὁμολογούντων Θεοῦ τὰ Θαυμάσια.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ

Χαῖρει καὶ ἀγάλλεται, ὦ Πηγῇ,
ὁ πιστὸς λαὸς σου, ἐν εὐρέσει τῆς σῆς μορφῆς,
καὶ πανυγηρίζει, ἐν Σγράππᾳ τῆς Πυλίας,
τιμῶν καὶ μεγαλύνων τὴν εὐσπλαχνίαν σου.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Μητρόπολιν Μεσσηνίας πανηγυρίζουσιν εἰδικῶς, ἐκτὸς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας «Ἵπαπαντῆς» ἐν Καλαμάτα, καὶ τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δημιόβης καὶ τρεῖς εἰσέτι Ἱεροὶ Ναοὶ, ἐπὶ τῇ μνήμῃ εὐρέσεως Ἱερῶν εἰκόνων εἰς τὰς θέσεις, ἔνθα σήμερον ὑπάρχουσιν οὗτοι καὶ ἔνθα φυλάσσονται αἱ ἀνευρεθεῖσαι κατόπιν ὁραμάτων Ἱεραὶ εἰκόνες.

Αἱ εὐρέσεις Ἱερῶν εἰκόνων ἐν Μεσσηνίᾳ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας περιπτώσεις εἶναι αἱ ἑξῆς:

1η: Ζωοδόχου Πηγῆς Σγράππας, τῇ 23ῃ Αὐγούστου 1890 - τὴν εὔρεσιν τῆς ἁγίας καὶ Θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὑπὸ τῆς Ἀναστασίας Νικολ. Ἀργυροπούλου ἐκ Θάνου Τριπόλεως.

2η: Παναγίας Ἐλεηστρίας Κορώνης, τῇ 22α Ἰανουαρίου 1897, ὑπὸ τῆς Μαρίας Σταθάκη, ἐκ Κορώνης.

3η: Ἁγίας Βαρβάρας Γιαννίτσης (Ἐλαιοχωρίου Καλαμάτας) τῇ 24ῃ Μαΐου 1921, ὑπὸ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν Γεωργίου Ἀγγελέα, ἐκ Καλαμάτας.

Καὶ διὰ μὲν τὸ ἱστορικὸν τῆς εὐρέσεως τῆς Ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Παναγίας (Ἵπαπαντῆ) ἐν Καλαμάτα, τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Παναγίας Ἐλεηστρίας Κορώνης, ὡς καὶ διὰ τὸ ἱστορικὸν τῆς εὐρέσεως τῆς Πηλίνης εἰκόνος τῆς Ἁγίας Βαρβάρας Γιαννίτσης ἔχουσι δημοσιευθῆ σχετικαὶ τινες πληροφορίες.

Διὰ τὴν Παναγίαν τῆς Σγράππας ὁμως δὲν ὑπῆρχε μέχρι τοῦδε τοιαύτη γραπτὴ διήγησις καὶ ἐξιστορήσις, ἀφορῶσα καὶ τὴν εὔρεσιν τῆς ἐκεῖ φυλασσομένης Ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς ἐπονομαζομένης Παναγίας «Σγραππιωτίσης».

Ἐπιθυμοῦντες λοιπὸν ὅπως φέρωμεν εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὸ ἐκ προφορικῶν διηγήσεων γνωστὸν μέχρι τῆς σήμερον Χρονικὸν τῆς εὐρέσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Παναγίας τῆς Σγράππας, ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματοῦ καὶ ἐφημέριος τῆς Ἑνορίας Ἐλαιοφύτου - Γιαλόβης Αἰδεσιμώτατος Ἱερεὺς Νικόλαος Π. Μπαλοδήμας συνεκέντρωσε τὸ ὑλικὸν γραπτὸν ἢ κατὰ πληροφορίας (παραδόσεως) διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ εὔρεσιν καὶ τὰ θαύματα τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας ἐν Σγράππα, ὡς ἐπίσης καὶ πᾶν ὅ,τι εἶναι γνωστὸν περὶ τῆς ὁραματισθείσης Ἀναστασίας Νικολ. Ἀργυροπούλου καταγομένης, ὡς προαναφέραμεν ἐκ Θάνου τῆς Τριπόλεως. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πληροφοριῶν αὐτῶν συνετάχθη τὸ παρὸν Χρονικόν. Ὅθεν εὐχαρίστως δημοσιευόμενον τὸ ἱστορικὸν τῆς εὐρέσεως τῆς Ἱερᾶς καὶ Θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Σγράππας, διὰ πρώτην φοράν, ἀφ' ἐνὸς μὲν, ἵνα παραδώσωμεν εἰς τὴν Ἱστορίαν, τὸ θαυμάσιον τῆς εὐρέσεως γεγονός, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα ὠφεληθῶσιν Χριστιανικαὶ ψυχαὶ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Χρονικοῦ τῆς εὐρέσεως καὶ τῶν ἀναγραφομένων ἐν αὐτῷ θαυμάτων.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ (ΘΕΜΕΛΗΣ)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η Παναϊτσα τῆς Σγράππας εἶναι ἓν σπουδαῖον θρησκευτικὸν κειμήλιον τῆς Μεσσηνιακῆς Πυλίας. Εἶναι συνυφασμένη με πολυχρόνους λατρευτικὰς παραδόσεις τῶν κατοίκων καὶ με κρίσιμους στιγμὰς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ παράδοσις τὴν συνυφαίνει με τὸ πέρασμα τῶν Φράγκων, με τὰ δύσκολα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, με τὰς πρώτας φλόγας τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καὶ με τὴν ὀνομαστὴν Ναυμαχίαν τοῦ Ναυαρίνου (20 Ὀκτωβρίου 1827) καθ' ἣν οἱ μακραίωνοι ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων, ἐκόντων σύμβολον τὴν Πίστιν εἰς τὴν Μεγαλόχαρην Μητέρα καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος ἐδικαιώθησαν.

Κτισμένη εἰς ὠραίαν τοποθεσίαν καὶ περίοπτον θέσιν, εἰς ἓναν μικρὸν λοφίσκον βορειοανατολικῶς τῆς Πύλου καὶ ἔναντι τῆς νήσου Σφακτηρίας, δεσπόζει τῆς καταπράσινης πεδιάδος τῆς Γιαλόβης, ἡ ὁποία πλουσιωτάτη εἰς ἐσπεριδοειδῆ καὶ πράσινον, ἀρχίζει κάτω ἀπὸ τὸν λοφίσκον τῆς. Ἀπέναντι καὶ εἰς ἀπόστασιν 3 περίπου χιλιομέτρων ἀρχίζει ὁ ὠραίος λιμὴν τῆς Πύλου, ὅπου εἶναι κτισμένον τὸ φρούριον τοῦ Παλαιοῦ Ναυαρίνου (Παλαιόκαστρον), τὸ ὁποῖον στεφανώνει τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Παλαιοῦ Κορυφασίου καὶ Γιαλόβης.

ΠΥΛΟΣ

Η Ἀρχαία Πύλος ἦταν Πρωτεύουσα τοῦ προϊστορικοῦ Κράτους ὅπου βασιλεύεε ὁ φρόνιμος καὶ συνετὸς Νέστορας (ὅπως ἀναφέρεται ὁ Ὅμηρος). Τὸ κράτος τῆς περιλαμβάνει 9 (ἐννέα) Πόλεις καὶ εἶχε καὶ τὸ χαρακτηριστικὸ ἐπίθετο «ἡμαθόεσσα» καὶ σημαίνει «ἀμμουδερή» διότι ἦταν χτισμένη στὴν ἀμμουδερὴ παραλία δυτικὰ τῆς περιοχῆς. Οἱ ἀρχαιολόγοι δὲν ἔχουν συμφωνήσει ἀκόμα γιὰ τὴν τοποθεσίαν, ὅπου ἀκριβῶς βρισκόταν ἡ πρωτεύουσα τοῦ Νέστορα.

Πιθανώτερον εἶναι ἡ ἀποψη ὅτι βρισκόταν κοντὰ στὸ Ἑγγλιανό. Ἡ ἀποψη αὕτη εἶναι σύμφωνη με τὰ γενικὰ γεωγραφικὰ δεδομένα τῶν ὀμηρικῶν ἐτῶν, καὶ ἐδῶ οἱ ἀνασκαφῆς ἀπεκάλυψαν τὸ Παλάτι ποῦ ἀπεκάλυψεν ὁ ἀμερικανὸς ἀρχαιολόγος καθηγητὴς Μπλέκεν, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μασσαχουσέτης ἢ τῶν Νηληϊδῶν.

Ἐξω τοῦ Κάστρου καὶ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ἀκρωτηρίου, πρὸς τὸν ὄρμον τῆς Βοϊδοκοιλίᾳς εὐρίσκεται τὸ Σπήλαιον τοῦ Νέστορος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Πανουσιανὸν ἦτο τὸ μανδρὶ τῆς Νηλέως καὶ τοῦ Νέστορος καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἐμφανέστατα ὀρατὸν ἐκ τῆς Παναϊτσας, ἐνῶ βορείως αὐτῆς καὶ εἰς ἀπόστασιν 8 περίπου χιλιομέτρων εὐρίσκεται τὸ ἀνάκτορον τοῦ Νέστορος – Νέστορας ὁ ὀμηρικὸς ἦρωας τῆς Ἰλιάδας, βασιλεὺς τῆς Πύλου καὶ γιὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος κόρης τοῦ Ἀμφίωνα, καὶ ὁ μόνος ποῦ ἀπέμεινε ἀπὸ τοὺς 12 ἀδελφοὺς του κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ Ἡρακλῆ ἔναντιον τῆς Πύλου. Διακρινόταν γιὰ τὴν εὐγλωττία του καὶ σύνεσίν του. Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει πῶς «ἡ ὀμιλία του ἔτρεχε ἀπὸ τὴν γλῶσσα του γλυκύτερη καὶ ἀπὸ τὸ μέλι». Ἦταν γενναῖος καὶ ποτὲ δὲν ὑποχώρησε στὸν ἐχθρό. Στὸν Τρωικὸ

Πόλεμο έχασε τὸν γιό του Ἀντίλοχο γυρίζοντας στὴν Πύλο ἔζησε μέχρι τὰ βαθιά γεράματα.

Ὁ Νέστορας φιλοξένησε τὸ γιό τοῦ Ὀδυσσεά, Τηλέμαχο, ὅταν πῆγε γιὰ πληροφορίες γιὰ τὸν πατέρα του, τὸν ἐνθάρρυνε λέγοντάς του πὼς τοῦτος βρίσκεται στὴ ζωὴ καὶ γρήγορα θὰ γυρίσει στὴν Ἰθάκην. Πότε ἀνηγέρθη ὁ πρῶτος Ναὸς τῆς Θεοτόκου οὐδεὶς δύναται νὰ ἐκφρασθεῖ μὲ βεβαιότητα, διότι δὲν ὑπάρχουν γραπτοὶ πηγαὶ καὶ μόνον ἡ παράδοσις δίδει μίαν ἀπάντησιν.

Κατ' αὐτὴν, ὁ πρῶτος Ναὸς εὐρισκόμενος εἰς τὴν τοῦ σημερινοῦ Ναοῦ θέσιν, ἐκτίσθη ὑπὸ τῆς Μαρίας τῶν Βουρβῶνων, κήρας τοῦ Πρίγκηπος τῆς Ἀχαΐας Ροβέρτου τοῦ Τάραντος, περὶ τὰ ἔτη 1381 – 1402, ὅτε τὸ Παλαιόκαστρον εἶχε καταστῆ κέντρον ἐπιχειρήσεων τοῦ Τάγματος τῆς Ναβάρρας μὲ σκοπὸν νὰ ἐξυψώσῃ τὴν ἐξασθενημένην ἐξουσίαν τοῦ ἐν κατακτίσει πλέον εὐρισκομένου Φραγκικοῦ Κράτους. Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος Ναὸς τῆς Παναγίας κατεστράφη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1573 ὅτε ἐκτίζετο τὸ φρούριον τῆς Πύλου (Νεοκάστρου) ἀλλὰ ἀνηγέρθη καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν περὶ τὸ 1686.

Ἐκτοτε ὁ μικρὸς Ναὸς διειρηθῆν μέχρι τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Ἰμπραήμ, ὅτε καὶ κατεστράφη τελείως τὸ 1825. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας ὁ μικρὸς Ναὸς τῆς Παναΐτσας ὑπῆρξε μοναδικὸς τόπος προσευχῆς τῶν Χριστιανῶν. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος Δικαῖος Παπαφλέσσας, ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, διπῆλθε καὶ προσεκύνησεν εἰς τὸν Ναόν, παρακαλῶν τὴν Θεοτόκον νὰ βοηθήσῃ διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Καλαμάταν.

Ἡ αὐτὴ παράδοσις λέγει ὅτι ὁ Μαυροκορδάτος, ὅστις διεσώθη κατὰ τὴν μάχην τῆς Σφακτρίας μεταξὺ Ἰμπραήμ καὶ Ἑλλήνων (1825) διαφυγὼν ἐπὶ τοῦ «Ἄρεως» ἐκ τοῦ νοτίου μέρους τῆς Σφακτρίας τοῦ στενοῦ τῆς Συκιᾶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Τσαμαδόν, Ἀναγνωσταράν, Σακίνην καὶ Σανταρόζαν οἵτινες ἅπαντες τότε ἐφονεύθησαν, ἐπεκαλέσθη τὸ ὄνομα τῆς Παναΐτσας τῆς Σγράππας καὶ ἐστραμμένος πρὸς αὐτὴν προσύχετο συνεχῶς διὰ τὴν σωτηρίαν του καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν συμπολεμιστῶν αὐτοῦ. Ἀναφέρει ἀκόμη ἡ παράδοσις ὅτι ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης, ὅστις κατὰ τὴν μάχην τῆς Σφακτρίας ὑπῆρξε αὐτόπτης μάρτυς καὶ ἔζησε τὴν πανωλεθρίαν αὐτὴν τῶν Ἑλλήνων, μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ ἄλλο τί, ἐστράφη πρὸς τὴν Παναΐτσαν καὶ ἔψαλε τὸν Ἀκάθιστον Ὕμνον.

Η ΕΥΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Κατὰ τὸν Ν. Ἀλεξόπουλον κάτοικον Γαλόβης, πρὸ τοῦ 1825 καὶ πρὸ τῆς ἀποβάσεως τοῦ Ἰμπραήμ, ὁ κῶρος περὶ τὸν Ναόν τῆς Παναΐτσας δὲν κατοικεῖτο. Ὀλίγαι οἰκογένειαι (8–10) κατοικοῦσαν δυστικῶς τοῦ Ναοῦ, εἰς ἀπόστασιν 2 χιλιομέτρων ἀπ' αὐτοῦ, ἐναντι τῆς σημερινῆς ὁδοῦ ΠΥΛΟΥ – ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ καὶ εἰς θέσιν ὀνομαζομένην

Σούλι ἢ Παλιοχώρι. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν περὶ τὸ 1828 οἱ κάτοικοι τοῦ Σουλίου μετώκησαν εἰς κῶρον πλησίον τοῦ Ναοῦ, καὶ τὸ νέον τοῦτο χωρίον τὸ ὀνόμασαν Βουβαλοβορὸν (μανδρι Βουβαλιῶν). Μέχρι τὸ 1840 παρέμεινεν ἡ ὀνομασίαν Βουβαλοβορὸς ὡς ἐμφαίνονται ἐκ τῆς ἀπογραφῆς τῆς γενομένης κατὰ τὸ ἔτος αὐτό.

Εἰς τὰς παρυφὰς τοῦ χωρίου καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος αὐτοῦ ὑπῆρχε μία μικρὰ λίμνη ἡ ὁποία συνεκέντρωνε τὰ ὄμβρια ὕδατα. Ἡ λίμνη ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνοῦ δάσους δένδρων καὶ θάμνων, καὶ ἦτο ἄγνωστος εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου οἵτινες μάλιστα μετέβαινον κὶ ἐπότιζον τὰ βόδια των εἰς τὸν βάλτον καὶ διὰ πόσιμον ὕδωρ ἔπαιρνον ἀπὸ ἄλλη πηγῆ. Αὕτη ἀνεκαλύφθη διὰ τοῦ ἐξῆς περιστατικοῦ. Εἶχε παρατηρηθῆ ὅτι ἓνα βόδι δὲν ἔπινε νερὸ ποτὲ καὶ τὸ γεγονός πού εἶχε πολυσυζητηθῆ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου εἶχε προξενήσει μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ἀπορίαν. Ἐνῶ ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον παρηκολούθησαν τὸ βόδι τὸ παρετήρησαν κάποτε νὰ μπαίνει μέσα εἰς τὸ δάσος, νὰ διασχίζει ἓνα στενὸ μικρὸ καὶ ἄγνωστο δι' αὐτοὺς δρομάκι καὶ ἔφθανεν ὡς τὴν πηγὴν καὶ νὰ πίνη νερό.

Οὕτω ἀνεκαλύφθη ἡ μικρὰ αὐτὴ πηγὴ πού ὁμοίαζε ὡς ἓνα μικρὸ βαθούλωμα καὶ τὴν ὁποία οἱ κάτοικοι ὀνόμασαν (Σγούρνα). Πιθανὸν ὡς τινὲς ἰσχυρίζονται, ἐκ τῆς Σγούρνας αὐτῆς νὰ μετωνομάσθῃ καὶ τὸ χωρίον εἰς Σγράππα, ὀνομασίαν διατηρεῖ μέχρι καὶ σήμερον. Ἡ Σγούρνα ἡ ὁποία εὐρέθη παρέμεινε καὶ ἐκτίσθη ἓνα πηγάδι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔπαιρνον νερὸ οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου αὐτοῦ, καὶ σήμερον ὑπάρχει καὶ παίρνουν νερὸ καὶ πίνουν οἱ προσκυνηταὶ καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Βουβαλοβορὸς περὶ τὸ 1835 ἔκτισαν ἐκ νέου τὸν μικρὸν Ναὸν τῆς Μεγαλόχαρης Παναγίας ἐπὶ τῶν ἰδίων τῆς καταστροφῆς του ἐπὶ Ἱμπραήμ. Ἐπειδὴ, παρὰ τὰς προσπάθειας τῶν κατοίκων, δὲν εὐρέθη τὸ 1835 εἰκὼν, ὁ Ἄναστ. Ἀλεξόπουλος προεστὼς τότε τοῦ χωρίου Βουβαλοβορὸς ἐδώρησε τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποία ἐν Σγράππα σήμερον προσκυνοῦμε, κατεσκευασμένην ἐκ λιβάνου, μαστίχης καὶ κηροῦ. Περὶ τὸ 1865 οἱ κάτοικοι τῆς Σγράππας ἢ Βουβαλοβοροῦ, λόγῳ ἐλλείψεως ὕδατος, καὶ λόγῳ τῆς ἐλονοσίας προερχομένης ἐκ τοῦ ἔλους τῆς Γιαλόβης, μετώκησαν ὑψηλότερα, 3 χιλιόμετρα βορειοανατολικῶς τοῦ Ναοῦ καὶ ἔκτισαν νέον χωρίον, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ὠνόμασαν Σγράππα καὶ τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μετωνομάσθη Ἐλαιόφυτον, ἐκ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ἐλαιοδένδρων ἅτινα εὐρίσκονται ἐκεῖ. Ἐκτοτε ὁ Ναὸς ἐγκαταλείφθη καὶ κατεστράφη καὶ πάλιν ἐκ μεγάλου σεισμοῦ ἐν ἔτει 1880, ἐνῶ εἰς τὰ ἐρείπιά του, ἅτινα ἐκαλύφθησαν μὲ κῶμα, ἐφύησαν σχίνοι καὶ ἄλλοι θάμνοι. Ἐλθομονήθη οὕτω πῶς ὁ μικρὸς ἐκεῖνος Ναὸς τῆς Παναγίτσας, εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ ὁποίου ἐτάφη ἡ ἀνωτέρω ἐκ λιβάνου, μαστίχης καὶ κηροῦ εἰκὼν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἡ Παναγία ὁμῶς, δὲν ἄφησε τὸν οἶκον τῆς εἰς τὴν διαρκῆ ἀφάνειαν, ἀλλὰ διὰ τριῶν κατὰ σειρὰν θαυμαστῶν γεγονότων ἀπεκάλυψε τὴν ὑπαρξιν αὐτοῦ.

Περὶ τὸ 1890 κάτοικοι διαφόρων ὄρεινῶν περιοχῶν τῆς Ἀρκαδίας καὶ Μεσσηνίας ἦλθον καὶ κατώκησαν τὴν περιοχὴν πλησίον τοῦ χώρου τοῦ Ναοῦ, ἀναζητοῦντες «χειμαδιά» διὰ τὰ ποιμνιά των. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἦλθε καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Νικολάου Ἀργυροπούλου ἐκ τῆς Μπολέτας ἢ Μάκρης Τριπόλεως, ἀποτελουμένη ἐκ τῆς συζύγου του Ἀναστασίας καὶ ἐκ τριῶν ἀρρένων τέκνων καὶ κατεσκεύασαν μίαν πρόχειρον κατοικίαν ἐπὶ τοῦ λόφου, βορείως τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ τῆς Παναΐτσας, δι' αὐτοὺς καὶ τὰ ποιμνιά των. Ἡ σύζυγός του Ἀναστασία ἦτο πολὺ εὐσεβῆς καὶ ὑποδειγματικὴ μητέρα. Ἐνα ἀπόγευμα ἡ Ἀναστασία μαζί με τὸν μικρότερον υἱὸν της τὸν Δῆμον, ὅστις εὕρισκεται σήμερον ἐν ζωῇ, ἐπῆγε εἰς τὸ «βουναλάκι» ὅπου ἦτο ἄλλοτε κτισμένος ὁ Ναὸς διὰ νὰ κόψῃ ξύλα. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ποτέ, καὶ περισσότερο ἢ ἡλικίας 32 ἐτῶν Ἀναστασία, ὅτι κάτωθεν τῶν κωμάτων καὶ κάτωθεν τῶν θάμνων εὕρισκετο θαμμένη ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔκοψε τὰ ξύλα καὶ ἠτοίμασε τὴν «ζαλιά της καὶ τὴν ἔδесεν εἰς τοὺς ὤμους της, ματαίως προσεπάθησε νὰ σπκωθῇ, ἄν καὶ τὴν ἐβοήθησεν ὁ υἱὸς της Δῆμος. Κάποια δύναμις τὴν ἐκρατοῦσεν ἐκεῖ δεμένην μετὰ τὸ φορτίον της. Προσεπάθησεν πάλιν, ἐπέταξεν μακρὰν μερικὰ ξύλα, ἀλλὰ οὐδὲν ἀποτελέσμα. Κουρασμένη, στενοχωρημένη, καὶ γεμάτη ἀπορίαν, ἔλυσε τὴν «ζαλιά» ἀπο τοὺς ὤμους της, ἔβγαλε τὸ σχοινὶ τῆς «ζαλιάς». Τὸ συμβᾶν διηγήθη εἰς τὸν ἄνδρα της καὶ τοὺς γείτονας, ἀλλὰ οὐδεὶς τὴν ἐπίστευε, πολλοὶ δὲ τὴν περιεγέλασαν.

Ἐπέρασαν ὀκτῶ ἡμέραι ἀπὸ τότε, ἡμέραι ἀγωνίας καὶ στενοχωρίας. Ὁ ὕπνος τῆς Ἀναστασίας καὶ ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς της εἶχον μίαν ἄρρωστον ἐκδήλωσιν. Τὴν ὀγδόην ἡμέραν εὐρέθη εἰς τὸν ἴδιον ὡς ἄνω τόπον, προκειμένου νὰ συλλέξῃ χόρτα μαζί με ἓνα κορίτσι τῆς γειτονίας της.

Εἰς μίαν στιγμὴν ἀκούει μίαν γυναικεῖαν φωνήν, ἡ ὁποία ἐφαίνεται ὡς νὰ ἔβγαινε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της καὶ τῆς εἶπε: Διῶξε τὸ κορίτσι καὶ κάθισε εἰς τὴν ζαλιάν σου, ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ». Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἐτρόμαξε τὴν Ἀναστασίαν καὶ φοβισμένη ἐπῆρε τὴν κορασίδα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἔφυγε σχεδὸν τρέχουσα πρὸς τὸ σπίτι της. Φθάσασα εἰς τὸ σπίτι αὐτῆς καὶ ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ πιάσῃ τὸ «μάνταλο» τῆς πόρτας, βλέπει τρία φίδια νὰ κρέμονται ἀπ' αὐτό. Ὅπισθοδρόμησεν, ἔκαμε τὸν σταυρόν της, καὶ ἐπρόφερε τὴν λέξιν «Παναγία μου»! Μετὰ τὴν προφορὰ τῆς λέξεως καὶ τὴν ἐπίκλησιν τῆς Παναγίας τὰ φίδια ἐξηφανίσθησαν. Ὑστερα ἀπὸ τὰ γεγονότα αὐτὰ δὲν ἔμεινεν εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν ἀμφιβολία ὅτι ἐπρόκειτο περὶ θαυμάτων. Συγκεκρινημένη ἤνοιξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της, ἐνῶ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της ὑπῆρχον ἀλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα χαρᾶς καὶ ἀπορίας, ἐντροπῆς καὶ θλίψεως διὰ τὴν δειλίαν της. Ἐπειτα ἀπεφάσισε νὰ καλέσῃ ὅλην τὴν γειτονιὰν διὰ νὰ εἶπῃ τὰ περιστατικά. Πάλιν ὅμως φόβος τὴν ἐκρατοῦσε, σκεπτομένην ὅτι δὲν θὰ τὴν πιστεύουν ὅσοι τὴν ἀκούσουν. Αἱ ἡμέραι τῆς Ἀναστασίας περνοῦσαν μετὰ ψυχικὴν συγκίνησιν. Διέξοδον εὕρισκεν εἰς τὴν προσευ-

κάν. Ἡμέραν καὶ νύκτα προσπύχετε καὶ ζητοῦσε ἀπὸ τὴν Παναγίαν, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καλῆς ψυχῆς της, νὰ ἡρεμήσῃ ὁ ἐσωτερικὸς της κόσμος.

Εἶχον παρέλθῃ ἀρκεταὶ ἡμέραι καὶ ὁ ψυχικὸς κόσμος τῆς Ἀναστασίας ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἀνάστατος. Ἡ γλυκεῖα ἐκείνη φωνὴ ἀντηχοῦσε νυχθημερὸν εἰς τὰ ὦτα της καὶ τὴν ἐβύθιζεν εἰς σκέψεις. Ἐνα Σαββατόβραδο κουρασμένη ἀπὸ τὴν ἐργασία καὶ ψυχικῶς ἐξουθενωμένη ἀπὸ τὰς σκέψεις καὶ μετὰ ἀπὸ μακρὰν προσευχὴν, ἔπενεν ἵνα κοιμηθῇ. Ὁ ἄνδρας της ἔλειπε εἰς τὴν πόλιν, θὰ ἦρχετο δὲ τὴν ἐπομένην. Δυσκόλως ἐκοιμήθη ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἢ Ἀναστασία. Κατὰ τὰ ξημερώματα κι ἐνῶ ἐκοιμᾶτο ἡσυχῶς, παρουσιάζεται ἐμπρὸς της εἰς ὄνειρον μία γυναῖκα μεγαλοπρεπῆς καὶ ἀπαστράπτουσα. Ὁλοφάνερα διεκρίνετο ὁ φωτοστέφανός της καὶ ἡ λαμπρότης της. Ἡ ὄψις της ἦτο αὐστηρά, ἡ φωνὴ καὶ ἡ ἔκφρασις της ἐπιτακτικαί: «Διατί Ἀναστασία — λέγει— δὲν ὑπήκουσες καὶ ἀδιαφόρησες εἰς τὰς κλήσεις μου, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν σοῦ ἔκαμα εἰς τὸν λόφον;» Ἡ Ἀναστασία εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν ἐλέγχων αὐτῶν ταρασσεται πονεῖ ψυχικῶς καὶ ξυπνᾷ τρομαγμένη. Ρίπτει μία ματιὰ εἰς τὰ τρία τέκνα της καὶ βλέπει ὅτι ἐκοιμῶντο ἥσυχα, ὡς ἐὰν τίποτε νὰ μὴ συνέβαινε. Θέτει τὰ χέρια της εἰς τὸ πρόσωπόν της, σπκῶνεται καὶ κάθεται εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κρεββατιοῦ της. Ὅταν ἐκοίταξε πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου ἤκουσε τὴν φωνή, βλέπει ὁλόσωμον πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τὴν Παναγίαν, μίαν γυναῖκα ἀγγελόμορφον, ἐνῶ ὀλόκληρον τὸ πτωχικὸν δωμάτιό της ἔλαμπε καὶ ἐμοσχοβολοῦσε. Μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐρωτᾷ ἡ Ἀναστασία: «Ποία εἶσαι ἐσύ, ἀρχόντισσά μου;» Τότε ἡ ἀγγελόμορφος αὐτῇ γυναῖκα, δηλαδὴ ἡ Παναγία, ἀλλάσσει ὄψιν, τὸ αὐστηρὸν πρόσωπό της, γλυκαίνει καὶ ἀπαντᾷ εἰς τὴν τρομαγμένην Ἀναστασίαν: «Ἐγὼ εἶμαι! Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην». Ἡ Ἀναστασία μὲ φωνὴν τώρα χαρούμενην ἀπαντᾷ: «Ἡ Παναγία!» Ἐνῶ ἀκόμη παρεκάλει ἡ Ἀναστασία καὶ προσπύχετε, τὴν διέκοψεν ἡ Παναγία καὶ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν τῆς λέγει: «Σὲ διάλεξα ὡς τὴν καλυτέραν καὶ πλέον εὐσεβῆ γυναῖκα τοῦ τόπου. Θὰ μεταβῆς εἰς τὴν Ἰκλαιναν καὶ θὰ εὕρης τὸν ἱερέα Ἀριστομένην Νικολόπουλον καὶ νὰ τῷ εἴπῃς νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς Σγραππαίους καὶ νὰ ἔλθουν νὰ ἐκθάψουν τὴν εἰκόνα μου, ἡ ὁποία εὐρίσκεται πλησίον τῆς «ζαλιᾶς» σου, ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι λόφου καὶ κάτωθιν τῆς ξυλοκερατέας». Μὲ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἡ Παναγία ἐξηφανίσθη. Ἡ Ἀναστασία ἐσπκῶθη ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι της καὶ ἀφοῦ ἠτοίμασε προσφάγιον διὰ τὰ παιδιά της ἐξεκίνησε, παρὰ τὴν ραγδαίαν βροχὴν, νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴν τῆς Παναγίας Παρθένου. Ὡ τοῦ θαύματος ὁμως! Παρ' ὅτι ἔπιπτε καταρρακτώδης βροχὴ ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴν ἐβρέχετο. Τὸ λάλημα τοῦ πρώτου πετεινοῦ τὴν εὗρεν εἰς τὴν Σγράππαν. Πολὺ πρωῖ καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ ἱερεὺς Ἀριστομένης Νικολόπουλος σημάνῃ τὸ σήμαντρον τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ καλέσῃ τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἰκλαίνης εἰς προσευχὴν, ἡ Ἀναστασία φθάνει εἰς τὸ σπίτι του καὶ τοῦ διηγεῖται τὰ συμβάντα. Ὁ ἱερεὺς κατ' ἀρχάς

δὲν ἐπίστευσε τίποτε. «Ἄν δὲν κάμῃς αὐτὸ πού λέγω καὶ πού ἢ Παναγία διέταξε θὰ πάθῃς τρία κακά» τοῦ εἶπεν ἡ Ἀναστασία καὶ ἔφυγεν. Ὁ ἱερεὺς ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ ἀνάμικτα εἰς τὴν ψυχὴν του συναισθήματα πίστεως καὶ δυσπιστίας. Ὅταν λοιπὸν ἐκτυποῦσε τὴν καμπάνα καὶ πρὶν ἀκόμη ἀρχίσῃ τὴν Ἀκολουθίαν, πληροφορεῖται ὅτι τὸ παιδί του ἔπεσεν ἀπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ σπιτιοῦ του. Ἐνῶ δὲ ἔτρεχε πρὸς τὸ σπίτι του, μία προστρέχουσα γειτόνισσα τὸν πληροφορεῖ ὅτι ἡ πρεσβυτέρα του ἔπεσεν ἀπὸ τῆ σκάλα. Ἐνεθυμήθη τότε τὰ λόγια τῆς Ἀναστασίας καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴ τῆς. Μετὰ ταῦτα, ἵππευσε τὸ ἄλογόν του καὶ καθ' ὁδὸν ἐσκέφθη νὰ ἀναβάλῃ δι' αὔριον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς τῆς Ἀναστασίας.

Ἐπέρασε ἀπὸ τὴν Σγράμμην μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν. Ἀλλὰ ὅταν ἐπρόκωρῃσεν 100 περίπου μέτρα ἀπὸ τὴν θέσιν, τὴν ὁποία τοῦ εἶχε ὑποδείξει ἡ Ἀναστασία καὶ ὅπου σήμερον εὐρίσκεται ὁ Ναὸς τῆς Παναγίας, τὸ ἄλογόν του ἔπεσε νεκρὸν. Μετενόησε τότε διὰ τὰς σκέψεις του καὶ τὴν ἀμφιβολίαν του καὶ πεζὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σγράμμην. Συνεκέντρωσε τοὺς κατοίκους, διωργάνωσε συνεργεῖον καὶ ἐξεκίνησαν διὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν τοποθεσίαν. Ἔσκαψαν ὅλον σχεδὸν τὸν λόφον ἐπὶ ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν καὶ παρὰ τὸν ἐνθουσιασμόν των εἰς τὴν ἀρχή, ἤρχισαν νὰ ἀπογοπτεύονται καὶ ἐνῶ ἐπλησίαζεν ἡ δύσις τοῦ ἡλίου ἀπεφάσισαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἔργον τῆς εὐρέσεως τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας. Τὴν στιγμὴ ὁμως αὐτὴν ἡ Ἀναστασία, μὲ παρακλήσεις, μὲ προτροπὰς, μὲ δάκρυα καὶ μὲ προσευχὰς τοὺς παρώτρυνε νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο των. Ἡ ὄψις καὶ τὰ λόγια αὐτῆς δυναμώνουν τοὺς σκαπανεῖς καὶ ἀποφασίζουν, ἔστω καὶ ἂν βραδύνουν καὶ τοὺς εὔρη ἢ νύκτα ἐκεῖ, νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο των. Μὲ τὴν παρουσίαν τῆς Ἀναστασίας μία δύναμις τοὺς ἐνδυναμώνει καὶ τοὺς κρατᾷ ἀφωσιωμένους εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον των.

Ἐνῶ ὁ ἡλῖος εἶχε κρυφθῆ ὀπισθεν τῆς Σφακτιρίας καὶ ἤρχισεν ἡ νύκτα, ἕνας χωρικός ἀκούει νὰ κάμῃ ἡ «τσάπα» τοῦ ἑνα ὑπόκωφον κρότον. Ἀντελήφθη ὅτι ἀντικείμενόν τι ἦτο ἐκεῖ καὶ ρίγος ἱερὸν τὸν κατέλαβε. Σκύπτει εὐλαβῶς, μετακομίζει τὰ κώματα καὶ συγκεκινημένος μέχρι δακρῶν βλέπει μὲ μεγάλῃν ἐκπληξιν τὴν ἱερὰν εἰκόνα τῆς Παναγίας! Ἡ εὐλογημένη ἐκείνη ἡμέρα τῆς εὐρέσεως ἦτο ἡ 23η Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1892, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐορτάζεται ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἄπαντες οἱ παρευρεθέντες μὲ μεγάλῃν εὐλάβειαν ἠσπάσθησαν τὴν ἁγίαν εἰκόνα. Ἡ ἀνερευθεῖσα εἰκὼν εἶναι ἡ προαναφερθεῖσα εἰκὼν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἣτις κατεχωρήθη εἰς τὰ ερείπια τοῦ Ναοῦ ἐν ἔτει 1880, καὶ ἔχει ἐνθύμησιν: «1835 ΠΑΡΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ». Ἀστραπιαίως διεδόθη ἡ εὐχάριστος πληροφορία τῆς εὐρέσεως τῆς εἰκόνας εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν, καὶ πλήθην εὐσεβῶν Χριστιανῶν συνεκεντρώθησαν διὰ νὰ τὴν προσκυνήσουν. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ Ἀναστασία περιῆλθεν ὅλα τὰ κωρία τῆς περιοχῆς καὶ μὲ ἐράνους, προσφορᾶς καὶ δωρεᾶς,

ἔκτισε τὸ πρῶτον μικρὸν Ναὸν τῆς Παναγίας, ὅστις, παρερχομένου τοῦ χρόνου, ἐτελειοποιεῖτο ἐπεκτεινόμενος κατὰ τὰς διαστάσεις αὐτοῦ.

Ἡ θαυμαστῶς, τῇ ὑποδείξει τῆς Παναγίας, εὐρεθεῖσα εἰκὼν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τιμᾶται πανηγυρικῶς τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου διὰ τριημέρου πανηγύρεως, ὡς ἐπίσης καὶ τῇ 23ῃ Αὐγούστου ἐκάστου, ἔτους, εἰς μνήμην τῆς εὐρέσεως αὐτῆς.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΥΡΕΣΙΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Η ΟΝΕΙΡΕΥΘΕΙΣΑ τὴν ἰ. εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Συγράππας Ἀναστασία, τὸ γένος Δημητρίου Ἀλεξοπούλου, ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1860 εἰς Θάνα Τριπόλεως. Εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν, ἦτοι κατὰ τὸ ἔτος 1877, ἦλθεν εἰς γάμου κοινωνίαν μετὰ τοῦ Νικολάου Γ. Ἀργυροπούλου εἰς τὸ χωρίον Μάκρη (ἄλλοτε Μπολέτα) Τριπόλεως καὶ ἀπέκτησεν ἐκ τοῦ γάμου αὐτῆς 3 τέκνα: Τὸν Κωνσταντῖνον, τὸν Δημήτριον καὶ τὸν Δῆμον, ὅστις ζῆ εἰσέει. Ὡς προανεφέρθη, κατὰ τὸ ἔτος 1892, ἦτοι εἰς ἡλικίαν 32 ἐτῶν, ἡ Ἀναστασία ἀνεῦρε, κατόπιν ἐνυπνίου, τὴν ἱερὰν εἰκόνα. Αἱ ἀσχολίαι αὐτῆς ἦσαν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ οἰκιακά, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ φύλαξις τοῦ αἰγοποιμνίου. Μετὰ τὸν γάμον αὐτῆς, καθ' ἕκαστον ἔτος παρεκείμαζε μετὰ τοῦ ποιμνίου τῆς πλησίον τῆς Συγράππας, ὡς συμβαίνει μέχρι σήμερον μὲ ποιμένας προβάτων καὶ αἰγῶν, κατερχομένους μετὰ τῶν ποιμνίων αὐτῶν ἐκ τῆς ὄρεινῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν πεδινὴν Μεσσηνίαν. Ὡσαύτως ἠσχολεῖτο καὶ μὲ τὴν κοπὴν ξύλων καὶ τὴν μεταφορὰν αὐτῶν εἰς τὴν Πύλον πρὸς πώλησιν. Ἡ Ἀναστασία Ν. Ἀργυροπούλου ἀπεβίωσε τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1951 ἐν Μάκρῃ Τριπόλεως εἰς ἡλικίαν 91 ἐτῶν. Τὰ ὁστᾶ αὐτῆς μετακομίσθησαν εἰς τὴν Συγράππαν.

Μετὰ τὴν εὐρεσιν τῆς ἱερᾶς εἰκόνας καὶ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ὑπάρχοντος εἰς τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐκτίσθησαν κελλίαι τινα πέριξ τοῦ Ναοῦ πρὸς διανυκτέρευσιν τῶν προσκυνητῶν κατὰ τὰς πανηγύρεις τοῦ Ναοῦ καὶ γενικῶς κατὰ τὰς μεταβάσεις αὐτῶν πρὸς τέλεισιν ἱερῶν Λειτουργιῶν. Τὰ κελλίαι ἐκτίσθησαν διὰ συνεισφορᾶς τοῦ προσκυνηματος καὶ κυρίως διὰ συνεισφορῶν Χριστιανῶν ἐκ Τριπόλεως εἰς ἐκδήλωσιν σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἱερὰν εἰκόνα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ δεσμοῦ μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Συγράππας ἕνεκα τῆς ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καταγωγῆς τῆς Ἀναστασίας Ν. Ἀργυροπούλου. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς εὐρέσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνας (1892) μέχρι τοῦ θανάτου τῆς Ἀναστασίας (1951), κυρίως οἱ ἐκ τῆς Τριπόλεως Χριστιανοὶ ἀνήγειρον τὰ μέχρι σήμερον ὑπάρχοντα κελλίαι πρὸς ἀνατολὰς καὶ βορείως τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ περιτείχιμα τὸ ὁποῖον περικλείει τὴν αὐλὴν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ. Μέχρι τέλους τοῦ βίου αὐτῆς ἡ Ἀναστασία, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐκ Τριπόλεως καὶ ἄλλων περιοίκων αὐτῆς Χριστιανῶν, ἐχειρίζοντο κατὰ τρόπον τὰ ὀλίγα οἰκονομικὰ τοῦ μικροῦ προσκυνηματος καὶ ἐξ αὐτῶν συνετήρουν τὰ κτίρια τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν κελλιῶν.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς, μία ὁμὰς Χριστιανῶν ἐκ Τριπόλεως, γνω-

σιῶν τῆς Ἀναστασίας, εὐλαβουμένων τὸ προσκύνημα τῆς Παναγίας τῆς Σγράππας, συνεχίζει τὸ ἔργον τῆς ὀλοκληρώσεως τῶν κελλίων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας τῆς Ἀναστασίας νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ προσκύνημα. Οἱ Χριστιανοὶ αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους μέχρι τοῦ ἔτους 1966 ἀνήγειρον δι' ἐράνου διώροφον κτίριον κελλίων (ξενῶν) πρὸς νότον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, καὶ ἀντικατέστησαν τὸ παλαιὸν ξύλινον τέμπλον τοῦ Ναοῦ διὰ κτιστοῦ τοιοῦτου.

Ἀπὸ τοῦ Μαΐου τοῦ 1966 μέχρι σήμερον ἄλλη ὁμάς ἐκ Τριπόλεως διὰ συνεισφορῶν αὐτῶν καὶ ἄλλων Χριστιανῶν ἐξ Ἀρκαδίας, ἀνοικοδομεῖ ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὸ διώροφον κτίριον τῶν κελλίων (ξενῶν) πρὸς νότον τοῦ Ναοῦ, ἕτερον ὡσαύτως διώροφον ξενῶνα. Τὸ κτίριον τοῦτο ἐθεμελιώθη τῇ 11ῃ Ἰουνίου τοῦ 1967 ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσσοστόμου (Θέμελη), ἐπὶ Ἐφημερίου Νικολάου Μπαλοδήμα, παρουσία τῶν ἐκ Τριπόλεως προσκυνητῶν καὶ δωρητῶν, ὁμιλήσαντος καταλλήλως ἐπὶ θεμελιώσει καὶ εὐχαριστήσαντος τοὺς εὐσεβεῖς δωρητάς. Ἐπικεφαλῆς τῶν ἐκ Τριπόλεως Χριστιανῶν αὐτῶν εἶναι ὁ ἀείμνηστος Βασίλειος Θεοδωρόπουλος. Αἱ ἐργασίαι ὀλοκληρώσεως τοῦ κτιρίου συνεχίζονται εἰσέτι. Κατὰ τὰς δύο φορές τοῦ ἔτους (τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου καὶ τῇ 23ῃ Αὐγούστου) τελουμένας πανηγύρεις τοῦ προσκυνήματος – λέγεται προσκύνημα ἕνεκα τῆς εὐρέσεως τῆς ἰ. εἰκόνας – προσέρχονται Χριστιανοὶ ἐκ τῶν νομῶν τῆς Μεσσηνίας, καὶ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας. Κατ' αὐτάς τὰς πανηγύρεις τελεῖται Ἑσπερινὸς μετ' Ἀρτοκλασίας καὶ θείου κηρύγματος, τὴν δὲ πρῶτῃν ὁ Ὁρθρος μετὰ πανηγυρικῆς θείας Λειτουργίας καὶ θείου κηρύγματος. Ἐνίοτε αἱ ὡς ἄνω πανηγυρικαὶ Ἀκολουθίαι τελοῦνται προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσσοστόμου (Θέμελη), ἰδιαίτερος εὐλαβουμένου καὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο προσκύνημα τῆς θεοσωστού Μητροπόλεως αὐτοῦ.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ προσκύνημα καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν παραδόσεως τοῦ Χρονικοῦ τῆς εὐρέσεως εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μεσσηνίας καὶ διὰ σκοποὺς ψυχωφελεῖς, ἐκδόσεις διὰ πρώτῃν φοράν τὸ παρὸν Χρονικὸν τῆς εὐρέσεως τῆς ἰ. εἰκόνας τῆς «Παναγίας Σγράππας», ὡς ἀναγράφεται εἰς τὸν Πρόλογον αὐτοῦ. Ἐκ σεβασμοῦ ὡσαύτως ἐποίησε Ἀπολυτίκιον, Κοντάκιον καὶ Μεγαλυνάριον διὰ τὴν εὐρεσιν τῆς εἰκόνας, διὰ νὰ φάλωνται εἰς τὸν Ναὸν τοῦ προσκυνήματος. Ἐν τέλει σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1963 ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Τεῦχος Α', ἀριθμὸς φύλλου 43 τῆς 6ης Ἀπριλίου) τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 197 Βασιλικὸν Διάταγμα, δυνάμει τοῦ ὁποῦ ὁ ἱερὸς Ναὸς τῆς Παναγίας Σγράππας, τὸ λεγόμενον προσκύνημα τῆς Παναγίας Σγράππας, κείμενος μεταξὺ Γιαλόβης καὶ Ἐλαιοφύτου (Σγράππας), κείμενος μεταξὺ Γιαλόβης καὶ Ἐλαιοφύτου (Σγράππας), ἀποτελεῖ ἐνοριακὸν Ναόν. Εἰς τὸ Β.Δ. ἀναγράφονται ταῦτα: «Ἰδρύνονται οἱ κάτωθι ἐνοριακοὶ Ναοί... β) τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Ἐλαιοφύτου (Σγράππας) τοῦ χωρίου Ἐλαιοφύτου καὶ συνοικισμοῦ Γιαλόβης τοῦ Δήμου Πύλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας...».